

F A B E L

Det var en gang et lite land
hvor nordenvinden snodde,
furet, værbitt over vann
der kråkefolket bodde.

De kunne ikke enes om
en drott fra egne hytter,
de derfor valgte strutsen som
sin konge og beskytter.

De levde rolig på sin tråkk
de sov og drakk og spiste,
Hver enkelt en var selv seg nok,
hver dag den var den siste.

Men rundt dem tårnet skyer opp,
og vidt omkring det stormet,
det mørknet, tetnet uten stopp -
men kråkefolket dormet.

Ja, kråka sov, men over den
en kongeørn der svevet,
med vaktomt blikk den skuet frem
og øket vakthold krevet.

Men ingen hørte vel på den
som varslet onde dager,
for den er ikke kråkas venn
som truer den med plager.

De skjelte ørnen ut, og sov
og lot så skjebnen råde.
Men stormen spurte ei om lov,
den kom, som ørnen spådde.

Ja, stormen kom, så vill og lei
som selveste svartedauen.
Da rømte kråkene sin vei
og gjemte seg i skauen.

Og drotten selv, i strutseham,
gikk ganske fra forstanden:
først bet den hode av all skam,
så stakk den det i sanden.

Men bent mot stormens hvin og ul
så's kongeørnen stevne,
og i dens følge all den fugl
hvis mot er verd å nevne.

I lange, tunge, harde år
de trosset stormens vrede,
og sikret alle kråkers kår
og berget deres rede.

Da stormen så la seg og luften ble klar
kom kråkene frem fra sitt gjemme.
Og strutsen selv han ble voldsomt til kår
og hevet så mektig sin stemme.

Og kråkene larmet og skrek som før
i det store forsamlingsreiret.
De ropte til verden: kom, se og hør
Det er vi som har stormen beseiret.

«Den ørnen», sa kråkene, «den var i pakt
med stormen» og ventet dens komme.
Det er klart de på forhånd hadde kontakt
ellers hadde den ikke visst det.

Og derfor så ringet de ørnkongen inn
for ørnen - som strutsen - ei rømte,
men strutsen kalte på dommeren sin
som fluksens til døden ham dømte.

Og samtlige ørner ble puttet i bur
for kråkene hersket alene.
Og alle ble stillet til doms etter tur
for krenking av kråkas domene.

Påny holdt da kråkene sitt parlament
og fortsatte trøstig å ståke.
En ekstra fin tykksak ble til og med sendt
over havet som general-kråke.

Og dermed gikk livet så ganske som før
ingen arbeidet mer enn nødvendig,
og slett ingen så at ved reiret sin dør
sto en bjørn, så blodtørstig, ubendig.

Det var mer om å gjøre for kråkene nå
å passe på ønefars unger,
enn å bygge sitt rede så det kunne stå
imot bjørnens umet'lige hunger.

Slutten på visa den er ikke kjent,
så her vil moralen nok klikke.
Noe bud inn i framtida er ikke sendt,
så hvordan det gikk vet vi ikke.

En ting hadde kråkene nok ganske glemt
det at deres lag er det nedre,
og at høyt der oppe i ørnens element
er utsikten ti ganger bedre.

Så hvis det gikk galt, la oss da huske på
at i antall er kråker de fleste.
Men når det er vidsyn det kommer an på
er ørn-slekten alltid den beste!